

LBRIS

We know
books

K. J. Mecklenfeld

Medalionul domniței

CRIME SCENE PRESS
2024

K. J. Mecklenfeld (Cristina Mecklenfeld-Corduneanu)

s-a născut, a copilărit și a studiat în Iași. Deși i-au plăcut dintotdeauna cărțile și poveștile, a urmat o facultate tehnică din cadrul Universității „Gh. Asachi” din orașul natal, visul de a deveni scriitoare fiindu-i împlinit câteva decenii mai târziu, în anul 2013, când a debutat în literatură cu primul volum din seria *Aventurile lui Hendrik de Mol*. Reeditat în 2015 cu titlul *Hendrik de Mol și Planeta de Aur*, acestui prim volum i-a urmat curând cel de-al doilea, *Hendrik de Mol și Planeta de Jad*, apoi traducerea din limba neerlandeză a unei foarte populare cărți pentru copii, și multe povestiri scurte în antologii, dintre care *Îmblânzitorul de zmei*, premiată la concursul național de creație literară „Ion Creangă”.

Locuiește de douăzeci de ani în Olanda împreună cu soțul ei și câinele lor ciobănesc olandez pe nume Totoro și scrie în continuare cărți de aventuri pentru copii cu vârste între 9 și 99 de ani.

Capitolul 1

Toma Coriandru apăsa până la fund pedala de frână a mașinii de teren, evitând în ultimul moment să o lovească pe femeia în negru, despletită și desculță, care îi apăruse din ceață în fața mașinii. Remarcase cu puțin timp înainte silueta fantomatică de pe marginea șoselei, dar nu se gândise că ar putea fi o măicuță. Se afla pe strada Safta Brâncoveanu, aproape de mănăstirea Văratec, prezența unei maici nu ar fi fost un eveniment cu totul deosebit, dar lipsa încălțărilor în frigul dimineții de primăvară și capul descoperit erau cu siguranță neobișnuite. Tocmai când se pregătea să coboare geamul ca să o întrebe dacă are nevoie de ajutor, femeia se prăbuși pe asfalt.

Coriandru ieși repede din ARO și se aplecă asupra ei. Nu o cunoștea. Nici nu era de mirare, fiindcă în afară de maica Olimpia, zisă și Maica Vindecătoarea, cu care era rudă și cu care se vedea ocazional la o cafea, o mai știa doar pe stareața mănăstirii Văratec, stavrofora Profira Alexandrescu.

Femeia de pe asfalt rostea cuvinte fără sens, iar ochii aveau pupilele foarte dilatate. Coriandru scoase mobilul din buzunar ca să sune la Salvare, însă se răzgândi. Maica Olimpia avea cunoștințe medicale și putea să ajungă la ea mai repede decât ar fi ajuns ambulanța. Deschise portiera locului de lângă șofer, o luă pe măicuță în brațe și o așeză pe scaun. Îi prinse centura de siguranță ca să nu alunece, după care se sui din nou la volan și își continuă drumul spre mănăstire. În timp ce conducea încercă să deslușească ceva din ceea ce spunea femeia. Nu reuși să prindă niciun cuvânt. Oricât își iubea ARO-ul, acum își dorea să fi avut o mașină mai silențioasă.

Deși chilia maicii Olimpia nu era departe de intrare, Coriandru intră cu mașina direct în curtea mănăstirii. Profitase de faptul că pilonul de siguranță era coborât și urmase bară la bară o mașină de aprovizionare care tocmai intra.

Maica Olimpia, care se afla întâmplător la fereastră, deschise ușa chiliei pregătindu-se să-l apostrofeze pentru lenea de a nu parca în față, însă înlemni când o văzu pe femeia de pe scaunul de alături.

– Mi-a ieșit în față pe șosea, îi spuse el luând-o în brațe pe măicuța care delira în continuare. E posibil să fie un episod epileptic. Sau poate a fost otrăvită, mai zise după o pauză scurtă, deși asta-i mai puțin probabil...

– Doamne apără și ferește! spuse maica Olimpia regăsindu-și vocea și făcându-și câteva cruci una peste alta. Ad-o repejor înăuntru.

Deschise larg ușa chiliei, făcându-i loc. Coriandru se strădui să intre fără să lovească trupul pe care-l ducea în brațe, dar și fără să-și turtească pălăria de pragul de sus. La înălțimea lui de unu nouăzeci, era deseori nevoit să se aplece când intra în încăperi construite cu sute de ani înainte. Când coborî capul simți pe gât respirația întretăiată a măicuței și de data aceasta reuși să distingă câteva cuvinte:

– Medalionul... a doua... ascuns...

– Pune-o aici, îl îndemnă Olimpia arătându-i canapeaua acoperită cu o cergă roșie cu dungi albe. Ce-aștepti? mai zise ea către Coriandru, care în continuare își ținea urechea aplecată, aproape lipită de buzele maicii, încercând să mai prindă câteva cuvinte.

Dar femeia închisese ochii și răsufla cu mare greutate.

– O cunoști? întrebă Coriandru lăsând-o din brațe pe canapea, cu delicatețe pentru un bărbat atât de puternic.

Maica Olimpia clătină din cap.

– E maica Magdalena, răspunse ea cu buzele strânse. N-are epilepsie, știi sigur...

Maica Magdalena bâigui din nou, fără să deschidă ochii.

– Mi-am zis s-o aduc la matale dacă tot eram așa de aproape... Poate ar fi fost mai bine s-o fi dus, totuși, direct la spital, adăugă el uitându-se mai de aproape la fața ei.

Maica Magdalena nu era ceea ce ai fi numit o femeie frumoasă, dar fața rotundă, cu buze frumos conturate, pielea sănătoasă și corpul armonios o făceau atrăgătoare.

– Soră Domnica, sună la Salvare, zise Olimpia către o măicuță tânără care apăruse în cadrul ușii. Și apoi fugi la stareță și zi-i ce s-a-ntâmpat. Toma, tu du-te-afară, zise suflecându-și mânecile largi, începând să deschidă la gât rasa femeii. Să văd ce-i cu ea...

Coriandru dădu din cap și ieși din chilie, de data asta scoțându-și mai înainte pălăria neagră cu boruri largi.

Capitolul 2

Ziua de 5 martie a anului 2021 promitea să fie frumoasă, cu toate că începuse păcloasă și friguroasă. Soarele se străduia să răzbată prin pătura de ceață de deasupra văii Văratecului, iar adierea care venea dinspre pădure aducea mireasmă de verde crud. La ea se adăuga și un miros de pâine proaspăt scoasă de la cuptor, care gădilă plăcut nasul lui Coriandru, aducându-i aminte că plecase din Iași fără să mănânce de dimineață. Își puse pălăria pe cap. Îl trecu un frison. Purta cizme înalte din piele neagră, dar lăsase haina lungă în mașină și era doar în cămașă de in și haină de postav negru, cu fireturi albe la manșete și de-a lungul cusăturilor. Adoptase costumul semitradițional după moartea bunicului și, chiar dacă primea des priviri ciudate pe stradă de la trecători, nu renunțase la el. Purtându-l avea sentimentul că bunicul îi era în continuare alături. Își încheie ultimul nasture de sus și cu mâinile în buzunare se îndreptă spre statuia domniței Safta Brâncoveanu aflată în mijlocul curții mănăstirii.

Deși era sfârșitul iernii și grădinile măicuțelor nu erau încă pline de flori așa cum se întâmpla întotdeauna cum dădea căldura, la picioarele statuii era un buchet uriaș de zambile, brândușe și narcise. Coriandru se întrebă din nou de ce sculptorul Ion Jalea alesese pentru domnița o expresie atât de tristă, promițându-și, ca de fiecare dată când ajungea în fața statuii, să se documenteze mai mult despre domnița Safta Brâncoveanu. Dar asta avea să rămână iarăși pentru altă dată, acum curiozitatea îi fusese stârnită de apariția din ceață a maicii Magdalena. Probabil vestea se răspândise deja în mănăstire, fiindcă grupuri de maici se iveau din toate chiliile și clădirile, iar pe cărarea dinspre satul monahal măicuțele veneau una după alta, ca un șir de furnici uriașe.

Cum maicile se adunaseră stol în fața chiliei maicii Olimpia, Coriandru realizează cât de nepotrivit de mare era ARO-ul lui în curtea mănăstirii. Hotărî să-l mute în parcare din față. Ridicându-și pălăria, salută toate maicile întâlnite în cale, însă niciuna nu îndrăzni să se uite drept în ochii verzi ai bărbatului brunet și înalt, îmbrăcat în negru, toate răspunseră cu ochi plecați și bujori în obraji. Ajuns la mașină, se sui și ieși prin pasajul boltit de sub clopotniță.

Lăsă mașina în parcare lângă un Volkswagen broscuță de culoare vernil pe care erau pictate flori mari roșii, portocalii și albastre. După câteva secunde de ezitare – să meargă la Olimpia sau la Frantz, întâlnirea pentru care venise de fapt de la Iași? –, alese să meargă la Frantz.

Olimpia avea desigur destule pe cap cu măicuța delirantă, plus restul maicilor curioase adunate. Și probabil de-acuma apăruse și maica stareță, Profira, dacă nu cumva era plecată cu treburi administrative la mitropolie.

Se dădu jos din mașină, de data aceasta luând cu el haina lungă și neagră din postav. Nu avea mult de mers până la casa lui Frantz, aflată chiar vizavi de mormântul Veronicăi Micle, dar se simțea înfrigorat. Nu îmbracă haina, o puse pe umeri fiindcă soarele începuse să se ridice și strălucea vesel.

Încuie mașina, puse cheile în buzunar și se îndreptă cu pași legănați către casa lui Frantz Katz, proprietarul singurului magazin de obiecte istorice și bisericesti din Văratec. Frantz fusese prieten din copilărie cu bunicul lui Coriandru și chiar se ocupase o vreme de anticariatul lor de pe strada Lăpușneanu, aflat în posesia familiei încă din anii 1800, pe când strada se numea Ulița Sârbească. După moartea bunicului, Coriandru nu mai deschidea decât foarte rar pentru public micul anticariat.

Frantz Katz era foarte în vârstă și nu avea familie. Fusese întotdeauna pasionat de obiecte bisericesti vechi, din care avusese pe vremuri o colecție impresionantă. Coriandru știa că Frantz, cu gândul la sfârșitul care i se apropia, vânduse colecția pentru bani foarte frumoși și își cumpăraseră casa și pământul din Văratec. „E vreme foarte bună aici pentru oasele mele bătrâne. E liniște și pace, iar maicile îmi aduc brânzoaice calde și moi în fiecare

zi”, îi spunea el râzând lui Coriandru, arătându-și puținii dinți pe care îi mai avea.

Coriandru sună la ușa bătrânului, dar nu primi niciun răspuns. Își scoase telefonul mobil din buzunar și îi formă numărul. Din nou, nicio reacție. Puse urechea la ușa, cu ideea de a auzi telefonul mobil sunând. Nu excludea posibilitatea ca bătrânului să i se fi făcut rău sau, mai grav, să fi fost cumva decedat în casă. La vârsta înaintată pe care o avea, nu se știa niciodată. Încercă ușa, era încuiată. Se duse la fereastra cea mai apropiată și trase cu ochiul înăuntru, însă nu văzu nicio mișcare. Remarcă un geam mic spart în colțul cel mai de sus al ferestrei, poate de la o piatră aruncată de copii.

O adiere cu aromă de vanilie îi gădilă nările. Mirosul de plăcinte calde venea de la casa de alături, cu siguranță vecina lui Frantz pusese tăvile în cuptor la revărsatul zorilor: Coriandru ieși din cerdac, coborî cele două trepte și se îndreptă spre porțița dintre cele două case. Era mai mult simbolică, făcută din plasă și încadrată într-o ramă metalică ușoară prinsă cu un cerc de sârmă.

– Ah! zise Coriandru retrăgându-și mâna din reflex.

Când apucase cercul de sârmă se înțepase în urzicile care creșteau lângă gard. De fapt, era o mulțime în întregul curte. „Numai bune de-un borș”, gândi el, „numai să ai timp de gătit...”

O măicuță rotunjoară scoase capul pe geam.

– Face bine la reumatism înțepătura de urzică, spuse ea. Hai la maica Glafira să-ți dea o brânzoaică, acu' le-am scos din cuptor. Să-ți ostoiști durerea de-nțepături.

Coriandru zâmbi și zise, scărpinând iritația de pe mână:

– Cât face? Dați-mi patru, vă rog. Cinci, mai bine, adăugă frecându-se pe stomac, și-așa n-am mâncat nimic de dimineață. Una o mănânc acum, patru le iau cu mine...

Întâlnirea cu Frantz se potrivise de minune cu planul lui de a petrece sfârșitul de săptămână la conacul bunicului. Atât pământul, câteva hectare bune, cât și cabana, numită *Albăstreaua*, care își primise denumirea de la vopsea de culoarea cerului folosită pentru bârnele din exterior, erau acum ale lui, le primise moștenire. Încă prefera să se gândească la ele ca fiind ale bunicului.

Maica Glafira, bucălată și dolofană, cu un zâmbet cât toate zilele pe față, zise:

– Nu-i nevoie să-mi dai bani, lasă, să fie de sufletul Saftei. Te știi, ești a' lui Coriandru...

– A, l-ați cunoscut pe bunicul? întrebă, plăcut surprins ca întotdeauna când venea vorba despre el.

– Da' cine nu-l știa pe-aici? Numai de câte ori a dat bani mănăstirii... Ia de-aici brânzoaica pentru acuma, îi zise întinzându-i prin geam o plăcintă cu brânză frumos rumenită.

Coriandru o luă și mușcă cu poftă. O termină repede sub privirile materne ale maicii.

– Mai vrei una? Ești ditamai bărbatul, nu te saturezi tu numai cu o brânzoaică, hihi.

Reveni cu încă una și i-o întinse.

– Ai venit la moș Frantz, bag samă. Nu ești primul pe ziua de azi.

– Cine-a mai fost? întrebă el printre îmbucături.

Luase și a doua brânzoaică, nu rezistase. Mirosea nemaipomenit de bine a vanilie și stafide calde, iar aluatul era dumnezeiesc. „Merge să-i zic dumnezeiesc, tot sunt la mănăstire.”

– Maica Magdalena, acum mai bine de-o oră. Am văzut-o bătând la ușă, dar nu știu dacă moș Frantz i-a dat drumul înăuntru. Tocmai ce-mi sunase alarma de la cuptor să scot a doua tavă cu brânzoaice.

– Deci nu știți dacă moș Frantz i-a răspuns. Aveam întâlnire cu el, nu-i în firea lui să mă cheme și să nu-mi răspundă, spuse Coriandru ștergându-și mustața de zahăr vanilat.

Brânzoaicele calde, proaspăt scoase din cuptor, veniseră la momentul oportun, golul din stomac dispăruse în sfârșit.

Maica Glafira îi împachetă patru și i le puse într-o pungă de hârtie maro.

– Nu mai folosim plastic, ne modernizăm și noi, spuse ea zâmbind. Nu, nu știu dacă-i acasă. Sper să fie bine. În ultima vreme parcă-i mai posomorât. Sau poate-i doar obosit? Da' nici nu-i de mirare la vârsta lui și cu comer-

sanții care-i bat la ușă la orice oră, până și-n crucea nopții, și-i strică somnul... Ditamai panarama...

Coriandru nu spuse nimic, știa că bătrânul nu se opriese cu totul din activitate, încă vindea și cumpăra obiecte vechi. Frantz apela câteodată la el pentru unele servicii, cum fusese participarea în numele lui la o licitație în Germania și aducerea în România a obiectului cumpărat. Îl achiziționase pentru bani frumoși, chiar dacă nu ajunsese la suma pe care bătrânul i-o dăduse drept limită.

– Săru'mâna, zise ridicând punga cu brânzoaice. Dacă îl vedeți cumva pe Frantz spuneți-i, vă rog, că sunt la maica Olimpia.

Își luă rămas bun și plecă.

Lăsă brânzoaicele în mașină și tocmai când închidea portiera auzi un bâzâit. Probabil un scuter. Se întoarse și spre surprinderea lui văzu că era într-adevăr o Vespa, condusă de un polițist foarte țeapăn, cu nasul în vânt și o expresie severă pe chip. Scuterul de culoare albastru-închis avea, atât pe partea din față cât și pe laterale, pictat de mână cu alb POLIȚIA. Tot POLIȚIA era scris și pe casca de protecție în aceeași nuanță de albastru.

„Probabil l-au alertat cei de la Salvare”, își zise Coriandru.

Polițistul dădu demn din cap când ajunsese lângă el și depăși ARO-ul descriind o curbă mult mai amplă decât ar fi fost nevoie. Apoi intră în curtea mănăstirii trecând pe sub pasaj, aplecându-se peste ghidon de parcă s-ar fi temut să atingă cu capul vârful bolții clopotniței.

Capitolul 3

Coriandru porni agale pe urmele lui, dar se opri sub arcul de la intrare, în fața panoului cu fotografii. „Maicile noastre și meșteșugurile lor”, scria deasupra pozei înrămate. Imediat sub titlu era o fotografie cu un grup de măicuțe. În fața lor, așezată pe un scaun, stăreața lor, maica Profira, zâmbea mulțumită, sprijinindu-se în nelipsitul ei baston cu mâner metalic în formă de cap de câine șoricar. Dedesubt erau înșiruite fotografiile maicilor. Una dintre ele era la războiul de țesut, iar o alta în atelierul de pictură, ținând în mâini o icoană pe sticlă lucrată cu foiță de aur. Își spuse că măicuța probabil primise un premiu internațional, fiindcă pe masă lângă ea era o statueta aurită, cu placă gravată. Icoana era într-adevăr foarte frumoasă. O recunoscu apoi pe maica Glafira, la ea în brutărie, arătând lumii o tavă cu brânzoaice rumene și dolofane precum obrazii ei. O altă măicuță era fotografiată în seră. Tânără, mlădioasă și cu un zâmbet radios, ținea în brațe un ghiveci cu o orhidee plină de flori. Între fotografiile maicii Glafira și cea a maicii pictorițe era una cu o măicuță subțire și uscată, cu ochelari de modă